

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

Thiên hạ đệ nhất nhân

Sau những ngày lưu lại Long Phụng cốc, với sự nồng nhiệt chăm sóc đối đãi của Thánh Dược Độc Cô Sĩ, đã gây nên bao luyến mến cho Đông Bích và Chiêu Hạ. Nhưng rồi giờ chia tay cũng phải đến. Đôi thanh niên thanh nữ là Đông Bích và Chiêu Hạ xa dân ngọn núi hình rồng và phụng châu đầu để ra khỏi cốc.

Họ mãi miết đi nhưng chợt Đông Bích nói với Chiêu Hạ :

- Con bạch mã của Chiêu muội còn đây mà Hãn huyết bảo câu của huynh không hiểu còn chỗ cũ không?

Nhưng chàng chợt nghe tiếng ngựa hí vang lên từ nơi xa xa. Giờ đây không còn thính lực siêu phàm như trước nữa nên phải cố gắng vận công mới nghe xa được. Tiếng ngựa lại vang lên một lần nữa, Đông Bích liền vui cười :

- Đúng rồi.

Chiêu Hạ nheo mày hỏi lại :

- Cái gì đúng rồi.

- Con Hãn huyết bảo câu.

- Có thật thế không?

- Đúng là tiếng hí của nó rồi.

- Làm sao gọi nó để nó biết mà đến đây.

Đông Bích liền tung người nhảy lên một đọt cây cao ngất, lấy tay bắt loa vận chân lực gọi con Hãn huyết bảo câu.

Nghe tiếng gọi, con ngựa hí lên từng tràng và sải vó về hướng của Đông Bích. Chàng nhảy xuống đứng cạnh Chiêu Hạ :

- Huyết mã đến rồi.

- Tại sao nó đến được?

- Có lẽ nó theo dấu lúc tiểu muội đưa tiểu ca đến nơi đây vì loại ngựa này chẳng những có sức lực mà còn khôn ngoan như người vậy. Nếu nó được huấn luyện thích nghi sẽ biết chiến đấu như một tay cao thủ võ lâm vậy.

Vừa lúc đó, con Hãn huyết bảo câu chạy tới chúi mồm vào người Đông Bích mừng rỡ gặp lại chủ nhân.

Đông Bích vỗ về con huyết mã rồi nói với Chiêu Hạ :

- Chiêu muội, chúng ta hãy lên đường.

Chàng nhảy thót lên lưng huyết mã ra cương thì con bạch mã cũng mang nàng Chiêu Hạ bám theo sát gót.

Họ đi, đi mãi...

Cho đến một chiều nọ, trời trong xanh ngất.

Đông Bích ghìem cương nhìn trước mặt nói :

- Chiêu muội à! Trước mặt chúng mình cả một rừng tùng bao la, bát ngát, thật hùng vĩ quá đỗi.

Chiêu Hạ tiếp lời :

- Rừng tùng này thuộc dãy Tỏa Thiên Lĩnh nên nhiều kỳ tích thắng cảnh mà ít ai biết được.

- Tại sao vậy?

- Vì nơi đây đường xá hẻo lánh, hiểm nguy, hơn nữa có nhiều quái thú, nên chỉ có kẻ giang hồ võ lâm cao thủ là qua lại để tìm biết danh lam, kỳ tích hay những tay sư tầm loại thảo dược hiếm thấy.

Hai người đang chuyện vãn thì bỗng nhiên trên nền trời có tiếng kêu thánh thót như tiếng sáo diều nhưng cung âm thật lạ lùng.

Chiêu Hạ vụt ngẩng đầu nhìn làm Đông Bích thấy lạ cũng nhìn theo thì thấy giữa trời cao thăm thẳm xuất hiện một con chim trắng như tuyết, liệng vòng rừng tùng.

Đông Bích vụt nói :

- Ô! Con chim gì mà đẹp quá, thân nó trắng như tuyết vậy.

Chiêu Hạ chẳng nói chẳng rằng mà thò tay vào túi áo lấy một cái còi hình dáng kỳ lạ đưa vào miệng thổi lên mấy tiếng.

Tiếng còi cũng vút cao lên và vang thật xa thì liền đó, con chim tuyết từ trên nền trời cao xanh chao đi một vòng như tìm vị trí. Rồi Chiêu Hạ lại thổi lên một lần nữa. Chim trắng vỗ cánh rồi từ trên cao lao xuống thấp dần, thấp dần và giảm tốc độ hạ cánh từ từ, lượn một vòng rồi đáp trên vai Chiêu Hạ.

Thấy lạ, Đông Bích hỏi ngay :

- Ủa, con chim này sao tiểu muội lại gọi nó xuống được.

Chiêu Hạ vuốt ve con chim đáp :

- Nó là sứ giả của phụ thân tiểu muội đó.

Đông Bích thấy Chiêu Hạ đang mở nơi chân của con chim tuyết để lấy một tấm giấy ra đọc, nên hỏi :

- Có điều gì vậy Chiêu muội?

Chiêu Hạ xếp tấm giấy nhìn Đông Bích đáp :

- Phụ thân tiểu muội gọi tiểu muội về gấp.

- Có nói việc gì không?

- Không.

- Tiểu muội quyết định sao?

Chiêu Hạ dăm chiêu :

- Phụ thân tiểu muội một khi đã cho chim tuyết mang lệnh thư tìm tiểu muội tất nhiên có điều cần kíp.

- Như vậy tiểu muội phải về phục lệnh chứ để lão bá chờ mong.

Chiêu Hạ gật đầu :

- Chắc phải vậy rồi. bây giờ nhờ chim tuyết đem tin về trước và tiểu muội sẽ cấp tốc về sau.

Nàng lấy giấy viết mấy chữ rồi buộc vào chân chim. Xong nàng tung nó lên trên không. Con chim lượn đi mấy vòng rồi kêu lên một tràng thanh thót, âm thanh lạ lùng rồi bay cao vào mây xanh khuất bóng.

Chiêu Hạ nhìn Đông Bích trù mếu :

- Đông ca, Đông ca hãy bảo trọng thân thể. Tiểu muội xin chia tay. Hẹn có ngày gặp nhau.

Đông Bích lúc này cảm thấy bồn chồn trong dạ :

- Chiêu muội, muội đi bình an.

Chiêu Hạ nhảy vút lên mình ngựa, nhìn chàng đắm đắm lòng héo hắt. Nàng chỉ gọi :

- Đông ca...

Rồi thúc ngựa sai vó lao đi.

Đông Bích cũng chỉ kêu :

- Chiêu muội!

Chàng đứng im lặng nhìn con bạch mã đưa Chiêu Hạ xa dần đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thở dài quay về thực tại.

Chàng nhủ thầm :

- Nàng thật tận tụy, hy sinh sẵn sóc ta.

Còn lại một mình, Đông Bích liền lên ngựa thả loai cương để tự do cho huyết mã dẫn đường.

Đi được một đoạn đường, trời bỗng vần vũ. Mây đen kéo về nghịt trời. Rồi ánh chớp ngoằn ngoèo, giăng đầy trời với tiếng sấm nổ rền vang.

Đông Bích vội vã tìm chỗ núp mưa, thì thấy dựa mé rừng tòng có một động đá.

Chàng liền gò cương nhảy xuống, chui vào động đá và cho con huyết mã tha hồ thả vó nơi rừng tòng.

Đông Bích cẩn bước vào động đá để trú mưa, định ninh nơi đây là chỗ vắng người, chẳng ngờ vừa bước vào mấy bước thì bên trong một tràng cười lê thê vọng ra! Tiếng cười như ai oán bi thương.

Đông Bích giạt mình dừng chân lại hỏi lớn :

- Ai?

Tiếng hỏi của Đông Bích vang lên thì tràng cười lúc nãy cũng im bật! Trả lại cho động đá cảnh hoang vắng, tịch mịch với tiếng mưa đổ bên ngoài.

Đông Bích đứng một lúc lâu, vẫn không nghe một tiếng động nào khác.

Chàng lấy làm lạ, nhưng cũng bước sâu vào trong động cố tìm nguyên do tiếng cười quái dị lúc này.

Chàng còn đang thắc mắc thì tiếng cười lại nổi lên, làm cho Đông Bích càng thêm kinh dị vì âm ba tiếng cười như một mảnh lực chấn người nghe.

Tiếng cười lại nổi lên lần nữa nên Đông Bích đoán chắc là nó phát xuất từ trong lòng động này, nhưng có lúc chàng nhận thấy không đúng hẳn vì nó cũng không phải là âm thanh vang vọng trong động này mà dường như văng vẳng ngoài muôn dặm.

Tiếng cười mỗi lúc một to và đều đều như mưa rơi gió thoảng như ai oán nã nề.

Đông Bích không sao chịu nổi trước sự việc huyền bí này nên chàng lại cố tìm kiếm nữa và điều làm chàng ngạc nhiên hơn là trong lòng động hoàn toàn hoang phế, nhện giăng khắp nơi, chứng tỏ đã lâu lắm không một ai ra vào.

Vài con dơi núi nghe tiếng động sợ hoảng hốt vỗ cánh bay vọt ra.

Đông Bích ngạc nhiên lắm bả :

- Lạ thật! Trong động hoang vắng như thế này sao có tiếng cười? Không lý lại có ma ở trong động này hay sao?

Chàng rất thắc mắc và thầm nghĩ nơi này chắc có chuyện lạ lùng nhưng nhất thời chưa tìm hiểu được.

Thắc mắc đến ngơ ngẩn, Đông Bích thù người ra.

Bỗng tiếng cười ma quái đó lại nổi lên. Lần này Đông Bích nhận thấy tiếng cười phát ra từ trong vách đá.

Chàng trầm giọng :

- Người là ai?

Tiếng cười im bặt, Đông Bích để tai nghe ngóng một hồi rồi lại hỏi :

- Người là ai, hãy xuất hiện!

Chàng vừa dứt lời thì bỗng nghe tiếng trầm lạnh như băng vang lên :

- Ha... ha... ha... Ta là ai? Nhà ngươi hỏi ta là ai à?

Đông Bích giật mình đánh thót một tiếng vì tiếng nói đó. Chàng hỏi lại một lần nữa :

- Nhà ngươi là ai? Tại sao lại ẩn mặt?

Giọng cười lại nổi lên dồn dập và gay gắt :

- Nhà ngươi là ai, đến đây làm gì?

Đông Bích không nhìn thấy người phát ra tiếng nói nhưng cũng trả lời :

- Tại hạ là Đông Bích.

- Đông Bích?

- Phải.

Đông Bích liền hỏi lại :

- Nhưng người là ai? Hiện giờ ở đâu?

Giọng nói lạnh lẽo cất lên :

- Người muốn biết ta, muốn gặp ta à?

- Vâng... đúng vậy.

Bỗng tiếng cười vang dội cả động đá làm Đông Bích khó chịu hét lên :

- Tại sao người cười quái gở như vậy?

Giọng nói âm ma lạnh lùng như băng tuyết hỏi lại :

- Gặp ta, biết ta để làm gì?

Đông Bích còn đang lúng túng thì có tiếng cười gằn :

- Người muốn gặp ta vì tính hiếu kỳ chăng?

Đông Bích liền đáp :

- Vâng... đúng thế!

Giọng âm ma phá lên cười rũ rượi. Tiếng cười như điên như dại, không có nghĩa lý gì cả. Giọng cười kéo dài một lúc khá lâu, cuối cùng chấm dứt bằng câu hỏi :

- Người đang đứng tại đâu?

Đông Bích đáp :

- Giữa lòng thạch động.

- Người hãy đi vào trong cùng lòng động.

Đông Bích muốn biết việc quái gở này sẽ đưa chàng đến đâu nên chàng không hề chống chế, tuân lệnh bước mau vào trong lòng động. Giọng lạnh lùng vang lên :

- Người hãy quay sang phía hữu và tìm xem có tảng đá khắc hình con mãng xà không?

Đông Bích làm y theo lời, lấy tay dò dẫm trên vách đá rồi gạt đầu đáp :

- Có, có! Tại hạ tìm đầu rồi.

- Ủ! Thế thì người nắm lấy đầu con mãng xà xoay một vòng về phía tả xem sao?

Trong lúc Đông Bích còn đang do dự, thì có tiếng vang ra :

- Sao? Người ngại à! Người không muốn gặp ta sao?

Đông Bích vì câu nói khích hơn nữa chàng không sợ nguy hiểm, quyết tâm khám phá hiện tượng kỳ lạ này, nên liền cầm đầu con mãng xà, quay một vòng về phía tả. Bỗng chàng giật lùi lại, vì có tiếng xè xè phát ra. Tức thì, vách đá nứt ra thành một ô vuông, đó chính là con đường hầm ăn sâu vào trong lòng núi.

Giọng cười âm ma quỷ quái cười lên như điên như dại đến như công lực của Đông Bích mà cũng phải vận công để khỏi chấn động kinh mạch do tiếng cười phát ra.

Chàng không còn lăm nữa, giọng cười quái gở đó do từ miệng hầm này phát ra. Chàng đưa mắt nhìn vào miệng hầm nhưng chỉ thấy bóng tối âm u, từ bên trong xông lên một mùi không khí khó thở.

Chàng nhủ thầm :

- Người hay ma quái mà sống trong cảnh âm u như vậy? Nếu là người thì tại sao tự chôn mình vào hang sâu thăm thẳm này để làm gì?

Giọng âm ma lại từ trong hầm tối vọng ra :

- Người sợ rồi sao? Tại sao người đã mở cửa mà không dám chui vào địa lao?

Đông Bích liền thu mình chui vào miệng hang địa đạo tối đen, không rõ đi về đâu. Đông Bích lần theo vách đá vào trong, qua một khúc quanh, thì chàng đến một khoảng bằng phẳng. Nơi đây rộng thênh thang, chàng vận hết chân lực quan sát chung quanh, nhưng đâu cũng tròng ngập bóng tối, không thấy một bóng người hay một quái vật nào cả.

Đột nhiên giọng âm ma nổi lên sau lưng chàng.

- Người đã vào đến đây rồi ư?

Đông Bích vội quay phắt người lại. Lúc này bóng tối đã làm cho chàng quen mắt và tập trung nhãn lực nên chàng nhận ra bóng người ở góc gian hầm đang im lặng như pho tượng. Mái tóc bạc phơ dài thườn thượt rủ xuống che phủ cả mặt mày trông đúng là một quái nhân.

Đông Bích nhẹ bước lần đến, rồi mạnh dạn hỏi :

- Lão tiên bối là ai? Sao lại ở chốn này?

Quái nhân cười khúc khích từng tiếng rồi vui vẻ đáp :

- Tiểu tử can đảm lắm, thật đáng khen.

Đông Bích chận lời :

- Tại hạ muốn biết lý do mà lão tiên bối ở trong hang động này.

Quái nhân buồn bã nói :

- Chuyện của ba mươi năm về trước ta phải sống nơi đây chẳng khác nào một con quỷ đói trước địa ngục. Thế mà ta đã cố gắng trải qua suốt thời gian dài dằng dặc ấy.

Đông Bích nghe nói, biến sắc vội ngắt lời hỏi :

- Lão tiên bối nói sao? Người sống trong hầm tối hơn ba mươi năm rồi sao?

- Đúng vậy, ta đã trầm thân nơi địa đạo trải hơn ba mươi năm rồi.

- Tại sao lão tiên bối không ra ngoài trong lúc cửa địa đạo có thể đóng mở được dễ dàng?

Quái nhân rú lên một tràng cười cay đắng :

- Tiểu tử, người không trông thấy hình dáng ta thế nào sao?

Vừa nói quái nhân vừa đưa tay hất mái tóc phủ đầy, để lộ một khuôn mặt xương xóc và hai lỗ mắt sâu như hai lỗ giếng. Toàn thân gầy đét như bộ xương khô, cứ nhìn vào vẻ mặt, Đông Bích biết ngay quái nhân có hơn trăm tuổi. Chàng lại quan sát thì thấy hai ống chân của quái nhân bị xiềng bởi một sợi xích gắn chặt vào đá. Quái nhân liền đứng lên kéo lê chiếc xiềng, nghiêng răng nói :

- Tiểu tử, người đã thấy đôi chân của ta rồi chứ? Như thế ta còn đi đâu được nữa?

Đông Bích tỏ vẻ thương hại :

- Lão tiên bối, tại sao thân thể lão tiên bối ra nông nổi này, hơn nữa xích sắt kia có thể phá hủy kia mà?

Đôi mắt sâu hoắm của lão quái nhân đột nhiên phát ra hai luồng nhãn quang sáng rực quay nhìn vào mặt Đông Bích. Cứ như nhận xét của chàng thì công lực của quái nhân thâm hậu, không biết đến bậc nào.

Quái nhân không đáp, chỉ hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi lùi lại sau ba bước rồi đánh vào ta một chưởng xem sao?

Đông Bích lắc đầu :

- Lão tiên bối muốn giao tranh với tại hạ?

- Không! Ta đứng yên để cho ngươi đem hết nội công đánh vào ta một cái xem sao?

Đông Bích từ chối :

- Vì sao lão tiên bối dạy chuyện quái gỡ như vậy? Lão tiên bối không muốn sống nữa, muốn nhờ tại hạ kết liễu mạng sống ư? Tại hạ không làm được chuyện ấy, bởi vì lão tiên bối không có oán thù gì với tại hạ.

Quái nhân cười lạnh lạnh :

- Tiểu tử, ngươi đừng nghĩ như vậy, nếu ta muốn quyên sinh thì còn nhiều cách êm ái hơn, cần gì phải phiền đến ngươi. Sở dĩ ta muốn ngươi xuất thủ là cố ý muốn cho ngươi biết một việc tối quan trọng.

Đông Bích mắt nhìn lão quái :

- Tối quan trọng?

- Chính vậy!

- Thì xin lão tiên bối cứ nói, đừng bày chuyện quái quái làm gì.

Lão quái lắc đầu :

- Việc ta sắp nói ra tuy quan trọng thật, nhưng nếu ngươi không làm theo lời ta thì ta không thể nói ra.

Đông Bích cau mày :

- Lão tiên bối dạy sao?

- Ngươi vận hết nội công đánh ta một chưởng.

- Nếu có tai hại với lão tiên bối?

- Ta không oán trách ngươi.

- Lão tiên bối vẫn tỉnh trí đấy chứ?

- Ta không là người điên!

- Lão tiên bối không đem sinh mạng ra làm trò đùa đó chứ?

Quái nhân ngược mặt nhìn chàng giọng cảm tình :

- Tiểu tử, ngươi có nhiều thiện tâm và trung hậu lắm. Thôi được, ngươi hãy đánh một chưởng vào vách động ta xem.

Đông Bích liền đáp :

- Điều này tại hạ có thể vâng lời lão tiên bối được.

Vừa nói, chàng vừa lùi lại ba bước, hai tay cuốn tròn, vận công lực nhằm vào mỏm đá nơi bức vách tung chưởng với mười thành công lực.

- Bùng! Bùng!...

Địa đạo rung rinh, cát bụi bay mù mịt, tiếng đá rơi ào ào không thấy gì nữa cả. Đông Bích liền thu chưởng lại quay nhìn lão quái. Nhưng quái nhân có vẻ suy nghĩ liền nói :

- Ngươi hãy thi triển mười chưởng liên tiếp ta xem.

Đông Bích chưa rõ ý định của lão quái nhân, song nghĩ rằng không có điều gì thiệt hại nên chàng đổi bộ tung liền mười chưởng liên tiếp vào vách động. Mười chưởng này không theo một môn phái võ công nào nhất định và cũng không có sự liên hợp, ăn khớp nhau.

Sau trận mưa đá bụi mờ chưởng phong lắng lại, lúc này lão quái nhân lại cười hì hì :

- Tiểu tử, chưởng pháp của ngươi học ở đâu mà phức tạp thế? Nó bao gồm của nhiều môn phái, cả chánh lẫn tà, như thế võ công của ngươi tất nhiên cũng vậy rồi.

- Lão tiên bối nói phải lắm.

- Lão có một ý kiến này.

- Xin lão tiên bối cứ nói.

- Về công lực của ngươi đã đạt đến chỗ thượng thừa, chắc chắn với niên kỷ đó thì ta đoán không lầm là ngươi đã có duyên may hưởng thụ kỳ duyên. Thứ đến các huyết mạch của ngươi đều được thông suốt song hình như hai yếu huyết huyền quan cũng vừa mới đã thông nên công lực chưa có thời gian kết hợp.

Lão ngưng lại rồi tiếp :

- Thứ ba là những võ công của ngươi, phải có người chỉ điểm để biết kết hợp mà sử dụng, tất sẽ đạt được ưu điểm tuyệt đối.

Lão quái nhân dừng lại rồi suy nghĩ tiếp :

- Còn một điều này nữa, và cũng là điều quan trọng không biết ngươi có bằng lòng nghe không?

- Lão tiên bối cứ chỉ dạy.

Lão quái gật gù :

- Điều này là ta muốn đề cập đến chưởng pháp. Vì ta thấy trong mười chưởng của ngươi đều tạp nhạp mà không biết liên hợp lại và hơn nữa còn nhiều chỗ hở cũng như uy thế của những chưởng đó chưa phải là vô địch giang hồ. Vì vậy ta muốn tiểu tử luyện một pho chưởng mà trước đây một trăm năm mươi năm đã thất lạc ở trong giang hồ.

- Tại sao lão tiên bối không luyện pho chuông pháp ấy?

- Khi ta được pho chuông pháp ấy thì không đủ công lực vì hai huyết huyền quang của ta vẫn chưa được đả thông. Rồi đến khi thời gian trôi qua đủ để ta tập luyện tăng công lực thì một biến cố đại nạn đến với ta và ta phải mang thân tàn bại này.

- Mà ai hại tiên bối như vậy?

- Chuyện này ta sẽ kể cho người nghe sau. Bây giờ ta muốn người học pho chuông pháp đó và nhận với ta một điều kiện.

- Như thế chẳng qua đó là một sự đổi chác.

Quái nhân lắc đầu với giọng cương quyết :

- Sở dĩ ta kéo dài mạng sống của ta suốt hơn ba mươi năm trong địa ngục này là để tìm cơ hội báo thù.

- Việc trả thù thì vẫn bối không dám từ chối, nhưng vấn đề luyện tập pho chuông pháp thì vẫn bối nhận thấy bất tiện lắm.

- Tại sao người lại nghĩ vậy? Người chớ có khách sáo, việc này không phải là chuyện ân huệ mà là chuyện trao đổi nhau thôi. Ta đưa bộ chuông pháp cho người luyện vì ta nhận thấy người đủ công lực và nếu được chỉ điểm, người sẽ được hoàn thành ước nguyện của ta một cách không khó và như vậy, người vì ta trả thù, chỉ có thế.

Đông Bích vẫn áp úng :

- Điều này... sợ không ổn, vì tuy vẫn bối vẫn chưa bá sư nhưng cũng đã lạy di thể Bá Nhược Du kiến Anh làm sư phụ thì giờ đây làm sao học được pho chuông pháp này?

Lão quái nhân cười thỏa mãn :

- Tiểu tử, người thật là một người trung hậu, nhưng vấn đề này người khỏi phải bận tâm.

- Như thế nghĩa là sao?

- Chuyện bá sư cũng sẽ không xảy đến cho người, vì pho chuông pháp này không phải là tuyệt nghệ của ta, mà là của tiên nhân lưu lại. ở đây ta đã bỏ suốt ba mươi năm để tìm hiểu bộ chuông pháp phức tạp này mà chỉ về lại cho người. Như thế ta đâu phải là sư phụ mà người lo.

Đông Bích gật đầu :

- Sở dĩ vẫn bối đề cập đến vấn đề trên không phải muốn từ chối nhận tiên bối là sư phụ, song hành động như vậy không phải đạo. Mong lão tiên bối thông cảm cho.

Lão quái nhân đôi mắt sáng rực lên cười khoan khoái :

- Phải! Phải lắm! Như vậy thì người bằng lòng giúp ta rồi phải không?

- Vâng! Vẫn bối xin đa tạ lão tiên bối có lòng ưu ái, vẫn bối nguyện đem hết khả năng để làm vừa lòng lão tiên bối.

- Thế là chúng ta có thể bắt đầu.

Lão quái nhân đi lại phía bệ đá lấy ở phía dưới ra một quyển sách mỏng rồi với tay kéo cái học trên tường thì một luồng ánh sáng do viên dạ minh châu chiếu ra, để soi rõ quyển sách với mấy chữ Âm Dương Thiên Toàn chương pháp.

Lão quái nhân liền trao cho Đông Bích và bảo chàng :

- Quyển chương pháp này, người cứ lật ra xem sẽ thấy nó hết sức phức tạp mà chính ta đã hơn nửa đời người để tra cứu nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên mà ta phải dở dang công trình.

Lão chỉ vào trang đầu của pho sách giảng giải :

- Toàn bộ Âm Dương Thiên Toàn chương gồm có ba chiêu thức, đó là Huyết Quang nhất thức. Chiêu này khi sử dụng sẽ gây ra một màn quang đổ rực và chương phong thoát ra sức nóng kinh hồn. Chiêu thứ hai là Lục Quang nhị thức. Với chiêu thức này người sử dụng sẽ phát huy được kinh lực cực âm nên có thể làm thủy lượng thành băng giá. Chiêu thức thứ ba tức là Âm Dương Thiên Toàn chương, chiêu thức này mới thật là quan trọng và phức tạp vô cùng. Vì nó dung hòa khí lực âm dương, cùng sử dụng song chương hợp nhất mới phát huy được kinh lực vô biên mà chưa có chương lực nào trong lâu nay khả dĩ so sánh được. Từ ba chiêu thức trên tùy theo linh cơ của mỗi người mà sử dụng cũng như áp dụng trong mọi trường hợp một cách hữu hiệu.

Đông Bích say sưa nghe lão quái nhân giảng giải rồi đột nhiên chàng hỏi :

- Trước khi luyện chương pháp này, văn bối xin được thỉnh danh lão tiên bối.
- Chuyện này chưa cần thiết, sẽ nói đến sau khi người luyện xong bộ chương pháp này.

Đông Bích không hỏi nữa, liền nói :

- Văn bối xin lãnh ý.

Thế rồi lão quái nhân mang sổ học của mình để bổ túc thêm vào những khuyết điểm cũng như chỉ điểm kết hợp các loại võ công mà chàng đã am tường rồi sau đó lão quái nhân giảng giải cặn kẽ để Đông Bích dễ dàng thu nhập về pho chương pháp trên.

Với căn cơ đặc biệt và trí tuệ thông minh cùng với công lực lần gặp thiên duyên, nên chàng đã thành công mau chóng.

Qua bảy ngày đêm lo tập luyện, Đông Bích đã hoàn tất bộ chương pháp hi hữu này.

Lại thêm ba ngày nữa, lão quái nhân chỉ điểm để kết hợp các võ công chàng đã thu thập.

Đến ngày thứ mười một, lão quái nhân bèn nói với chàng :

- Tiểu tử, hôm nay là người đã thành công trọn vẹn rồi, ta hy vọng với tài lực của người sẽ làm rạng danh người trên chốn giang hồ và chuyện riêng của ta sẽ được dàn xếp ổn thỏa.

Đông Bích ôn tồn nói :

- Thưa tiên bối, trước hết văn bối xin thỉnh danh của tiên bối.

Lão quái nhân nhìn lên trần đá đen kịt lờm chờm giọng chậm rãi :

- Ta đã sống trên cõi đời này hơn một trăm năm rồi. Mà hơn năm mươi năm về trước họ gán cho ta là Thiên hạ đệ nhất nhân với tên cha mẹ đặt là Chung Nhật Sơn.

- Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn?

- Ủ! Người ngạc nhiên lắm sao?

- Thưa vâng, vì trên võ lâm ai cũng nhắc đến tiên bối và cứ tưởng rằng tiên bối đã gia tịch rồi. Nhưng chính văn bối lại kinh ngạc còn vì với lão tiên bối mà còn bị hãm hại như thế này thì kẻ thù của tiên bối ắt phải là kẻ ghê gớm lắm.

- Đúng mà cũng không đúng, vì kẻ ấy chính là đồ đệ duy nhất của ta.

- Đồ đệ của tiên bối?

- Đúng, chính là đồ đệ của ta.

- Nhưng vì sao lão tiên bối bị hại?

- Cũng vì lòng tham và sự phản trắc con người.

- Thế là nghĩa gì?

Lão quái nhân tức Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn giọng âm trầm kể lể :

- Sau bảy ngày đêm luận tranh võ học trên đỉnh Phong Vân với các nhân vật võ lâm giang hồ, rồi ta được tặng cho danh hiệu danh dự ấy thì ta lại đi ra vùng ngoại Mông để tìm danh lam thắng cảnh tiêu diêu thoát trần. Nhưng rồi ta lại gặp được kỳ tích và được quyển Âm Dương Thiên Toàn chương pháp và Đoạn Hồn tuyệt chương. Ta đã nghiên cứu Đoạn Hồn tuyệt chương và nhận thấy chương lực này có sức tàn phá kinh khiếp song lúc luyện chương phải ngâm tay vào bụng của một trăm thiếu nữ thì mới luyện thành. Thấy vậy ta không quan tâm đến và ta cũng giảng giải cho tên đồ đệ của ta vừa mới thâm nhập, hắn cũng là người ngoại Mông.

Lão quái hừ lên một tiếng, mắt sáng rực căm hờn :

- Lúc đầu nó ngoan ngoãn, nhưng lòng người khó dò nên trong một đêm vô tình, hắn âm thầm lập mưu hại ta và đoạt quyển Đoạn Hồn tuyệt chương. Song cũng may lúc đó ta đã học thuộc bộ Âm Dương Thiên Toàn chương pháp và hủy đi nên hắn không cướp được. Và quyển sách này ta đã viết lại sau này. Do đó, hắn dùng dây sắt đặc biệt này xuyên xương chân lão, giam nơi địa huyết này. Hắn hy vọng ta sẽ chỉ rõ cho hắn, vì hắn biết ta đã học thuộc, nên hàng năm hắn đến gặp ta một lần. Song năm năm nay ta không thấy hắn lại nữa. Không biết hắn sống chết thế nào? Vì vậy ta nhờ tiểu tử tìm hắn báo thù cho ta.

- Nhưng hắn tên gì thưa lão tiên bối?

- Hắn mang tên Thác Kha Lợi.

- Thác Kha Lợi?

- Người biết hắn.

- Không, một tên quá xa lạ.

Đông Bích ngậm ngừng nhìn lão quái rồi hỏi :

- Dây xích của lão tiên bối có thể bức phá được không?

- Được, người làm được. Song ta biết ta phải về với tổ tiên rồi nên chuyện ấy không cần nữa.

Lão nhìn Đông Bích một cách trù mến :

- Hôm nay ta đã mãn nguyện rồi. Nhưng ta còn một nguyện ước sau cùng nữa nếu người vui lòng ta sẽ không còn tiếc khi xuống tuyền đài.

Đông Bích hỏi mau :

- Điều gì xin lão tiên bối cứ dạy. Vãn bối xin hết sức thi hành.

Lão nhìn Đông Bích rồi gật gù :

- Bao nhiêu công lực của ta tu luyện hơn trăm năm, nếu người nhận lấy mới mong đương đầu với võ lâm phức tạp điều ngoa.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là ta sẽ trút hết công lực cho người.

Đông Bích do dự không muốn tiếp nhận, kính trọng nói :

- Lão tiên bối xin chớ làm thế!

Chung Nhật Sơn chặn lời :

- Ta sắp chết, gần trăm năm công lực do ta rèn luyện để mất đi cũng chẳng ít gì. vậy người ngồi đây ta đem hết nội công chân nguyên truyền sang cho người để người có đủ sức thi tài báo thù cho ta. Vì hiện nay, tên đồ đệ phản sư ấy có lẽ đã hơn ta thì làm sao người báo thù được.

- Nhưng làm như vậy lão tiên bối sẽ chết ngay tức khắc!

- Hừ! Đã chết thì sớm muộn nào có ích gì? Nếu người không nhận thì ta tự sát trước mặt người ngay.

Đông Bích thấy Chung Nhật Sơn lão quái đã cương quyết nên không thể cưỡng lời. Nước mắt chảy ràn rụa quanh má, chàng ngồi xuống trước mặt Đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn lão quái.

Lão quái nhân, không nói năng gì nữa liền đưa hai ngón tay đặt vào huyệt Mạng Môn của Đông Bích, rồi vận hết chân lực truyền sang.

Đông Bích cảm thấy một luồng hơi nóng từ ngoài truyền qua Thiên linh cái, chạy xuống Đan Điền, chỉ lưu khắp người. Ban đầu còn dễ chịu, sau đến độ nóng ran cả người.

Trong lúc đó, Đệ nhất nhân lão quái nguyên lực lần khô cạn, đôi mắt sáng quắc của lão ta mờ dần, mồm há hốc, hơi thở hỗn hển. Cuối cùng, Chung Nhật Sơn lão quái ngã lăn ra chết. Đông Bích khóc rống lên, rồi ôm xác lão quái khóc thảm thiết.

Qua cơn bi lụy, chàng liền đặt thi hài lão quái trên bục đá rồi lay trước thi hài, khẩn nguyện :

- Vãn bối là Đông Bích, nguyện đi tìm cho được Thác Kha Lợi mà trả xong mối thù này.

Lễ xong, chàng bước ra cửa động đóng lại và dùng mấy tảng đá lớn để lấp cửa động.

Xong đâu đó chàng mới rời nơi hang động, ra đi thâm tâm mang đầy xúc cảm và kỷ niệm này.

o0o